

Parlem de cultura

La reorganització del cartipàs municipal sembla haver relegat la regidoria de Cultura a una àrea difusa i etèria anomenada promoció de la ciutat o una cosa semblant. Les regidories de Cultura sempre són les Ventafocs dels cartipassos municipals, i això ja ho has pogut comprovar al llarg de les recents legislatures. Però no ens posem d'entrada massa pessimistes i diguem que cal donar els cents dies preceptius a la majoria de govern, i als regidors elegits en particular, que tenen, almenys sobre el paper, la virtut prou agraïda de la joventut, i com a tal, el valor suposat de l'empresa i la renovació.

No cal que em surtis ara amb la vella polèmica de si la cultura olotina ha d'ésser dirigida des de Can Joanetes o simplement ha de donar suport a les iniciatives ciutadanes. La direcció amb què es mou la ciutat cap al futur, exigeix almenys unes bones directrius i unes idees clares del que ha d'ésser una oferta cultural mitjanament atractiva. En especial cares a un exterior del qual, diuen, hem de viure tots en els propers anys. I l'oferta cultural és, ja ho saps prou bé una senyera definitiva per tal que Olot recuperi un pes específic i una dinàmica que, a hores d'ara, ja no sé si ha perdut o potser no ha tingut mai. Massa sovint la suposada tradició cultural local és només això, una tradició, més o menys tronada, com els sants, el paisatgisme pictòric, els pessebres, o les barretines, de la qual anem tirant sense altres perspectives. I una bona dinàmica cultural vol dir, diguin el que diguin, innovació, ruptura, modernitat... que no són pas els valors oficials cultivats a casa nostra.

Ara mateix en tens un bon exemple. Les exposicions temporals del Museu, a la Sala Oberta, no tenen gairebé pressupost, com és gairebé tradicional a les nostres regidories de Cultura, i han d'anar fent la viu-viu amb les mostres que porta «La Caixa» o la Generalitat. Amb uns criteris, diguem-ne discutibles, però que en cap cas es fonamenten en una planificació específicament local. Una vegada a l'any, o encara menys, ens permeten l'alegria d'organitzar-ne alguna, és cert, com la de L'Escola d'Olot,

la primavera del 1993. Ja veus la data, i para de comptar. Mentre que ens arriben propagandes institucionals tan impresentables com aquesta d'ara : D'Olot a Catalunya, en què aprofitant els 100 anys d'una Assemblea a la nostra ciutat de la Unió Catalanista i que «el Pisuerga passa per Valladolid», ens han plantificat, imaginat!, una història dels símbols catalans com la sardana o la barretina... I en què l'afegitó de l'aportació olotina a Catalunya ha estat absolutament dissenyada des d'un despatx a 150 Km. d'aquí, sense consultes prèvies (en Fontanella i fora discussions), amb uns «olotassos» francament esgarrifosos i abundància de pins i samarretes sense solta ni volta. Ah!, i per si no ho has vist, sàpigues que per a més Inri, aquella Assemblea de fa cent anys, de la qual poc ressó es féu a la ciutat de l'època, va venir a parlar... de carreteres!. Que ve a ser, com diuen els castellans, »mentar la soga en casa del ahorcado».

A hores d'ara, i tornant a la Cultura, Olot, per exemple, malgrat aquest renom de la pintura local, no té cap manifestació artística que tingui la més mínima projecció fora dels nostres propis àmbits, digueu-li Biennal, Concurs, o Museu d'art actual. Els originals de les Beques de ciències socials o històriques, dormen a l'arxiu, alguns, mentre les edicions municipals publiquen a salt de mata i el primer que arriba. Ens hem gastat una fortuna en un Festival pessebrístic que com a mínim, hauràs d'admetre, no sembla pas el sùmmum de la modernitat i la trempera cultural, mentre algunes iniciatives s'han d'arrossegar encara en la més pura marginalitat. Pel que fa a la música, devem ser a hores d'ara l'única ciutat dels voltants que no organitza cap Festival amb cara i ulls, etcètera.

I consti que no sóc pas dels qui crec que vivim en cap desert cultural, ja que d'iniciatives i conferències, val a dir-ho, anem prou ben servits. Vull dir només que mancaria un cert ordre, algunes idees que vulguin fer progressar i donar una mica de sentit i quelcom de transcendència en el conjunt de l'oferta cultural del país. Cares al turisme, que ens puguem fer notar una mica, que Olot surti als diaris, que carall!.

 Jordi Pujiula